384R2641

20.9.84 *EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING* Nr L 252/1

RÅDETS FÖRORDNING (EEG) nr 2641/84

av den 17 september 1984

om att stärka den gemensamma handelspolitiken särskilt när det gäller skydd mot otillåtet handelsbruk

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 113 i detta,

med beaktande av bestämmelserna om upprättandet av den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna och de bestämmelser som antogs enligt artikel 235 i fördraget och som gäller för varor som framställs av jordbruksprodukter, och särskilt de föreskrifter i dessa som lämnar utrymme för undantag från den allmänna principen att varje kvantitativ restriktion eller åtgärd med motsvarande verkan endast kan ersättas med åtgärder som fastställs i nämnda bestämmelser,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande([1]),

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande([2]), och

med beaktande av följande:

Den gemensamma handelspolitiken måste grundas på enhetliga principer, särskilt när det gäller handelsskydd. Rådets förordning (EEG) nr 2176/84 av den 23 juli 1984 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen([3]) och de importbestämmelser som fastställs enligt förordning (EEG) nr 288/82([4]), ändrad genom förordningarna (EEG) nr 899/83([5]), (EEG) nr 1765/82([6]) och (EEG) nr 1766/82([7]), ändrad genom förordningarna (EEG) nr 35/83([8]) och (EEG) nr 101/84([9]), utgör viktiga beståndsdelar av den politiken.

Med bakgrund av gjorda erfarenheter och Europeiska rådets slutsatser i juni 1982, som förklarade att det var av högsta vikt att kraftigt försvara gemenskapens legitima intressen i de relevanta organen, särskilt GATT, samt att säkerställa att gemenskapen när den genomför handelspolitiken handlar med lika stor snabbhet och effektivitet som sina handelspartners, har det blivit uppenbart att den gemensamma handelspolitiken behöver stärkas, särskilt inom de områden som inte omfattas av de bestämmelser som redan antagits.

För att uppnå detta är det lämpligt att förse gemenskapen med förfaranden som gör det möjligt för den att

— svara på varje otillåtet handelsbruk med avsikt att eliminera den skada som det kan orsaka,

— säkerställa att gemenskapens rättigheter kan göras gällande fullt ut när det gäller handelsbruk i tredje land.

Gemenskapen bör särskilt ges möjlighet att eliminera skador som kommer av tredje lands handelsbruk vars otillåtna natur är uppenbar genom att det är oförenligt med internationellt handelsbruk antingen enligt internationell lagstiftning eller allmänt accepterade bestämmelser.

De åtgärder som vidtas under förfarandet i fråga bör dock inte påverka andra åtgärder i fall som inte omfattas av denna förordning och som kan antas direkt enligt artikel 113 i fördraget.

Gemenskapen måste agera i överensstämmelse med dess internationella förpliktelser och, där sådana förpliktelser är resultatet av överenskommelser, upprätthålla balansen mellan rättigheter och skyldigheter som dessa överenskommelser fastställer.

([1]) EGT nr C 205, 1.8.1983, s. 2.
([2]) EGT nr C 211, 8.8.1983, s. 24.
([3]) EGT nr L 201, 30.7.1984, s. 1.
([4]) EGT nr L 35, 9.2.1982, s. 1.
([5]) EGT nr L 103, 21.4.1983, s. 1.
([6]) EGT nr L 195, 5.7.1982, s. 1.
([7]) EGT nr L 195, 5. 7.1982, s. 21.
([8]) EGT nr L 5, 7.1.1983, s. 12.
([9]) EGT nr L 14, 17.1.1984, s. 7.

Det är nödvändigt att genom att fastställa ett formellt förfarande för klagomål bekräfta gemeskapsindustrins rättighet att till kommissionen överlämna varje klagomål om otillåtet handelsbruk av tredje land.

I samband med genomförandet av denna förordning bör det finnas ett samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen och för att uppfylla detta bör åtgärder vidtas för samråd inom en rådgivande kommitté.

Det är lämpligt att klart fastställa den arbetsordning som skall följas vid undersökningen, särskilt gemenskapens institutioners och de berörda parternas rättigheter och skyldigheter, samt de villkor enligt vilka intresserade parter kan få tillgång till information och kan begära att bli informerade om de viktigaste fakta och betänkanden som blir ett resultat av undersökningsförfarandet.

När gemenskapen försvarar sina handelsintressen behöver den ha en beslutsprocess till sitt förfogande som ger möjligheter till snabba och effektiva ingripanden.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Mål

Denna förordning fastställer förfaranden som rör handelspolitik som, om inte annat följer av internationella skyldigheter och förfaranden, har som mål att

a) svara på varje otillåtet handelsbruk för att eliminera den skada som uppkommer av det,

b) säkerställa att gemenskapens rättigheter görs gällande fullt ut när det gäller tredje länders handelsbruk.

Artikel 2

Definitioner

1. Med *otillåtet handelsbruk* avses i denna förordning allt internationellt handelsbruk från tredje lands sida som inte är förenligt med internationell rätt eller med allmänt accepterade regler.

2. Med *gemenskapens rättigheter* avses i denna förordning de internationella handelsrättigheter som den kan åberopa antingen enligt internationell rätt eller enligt allmänt accepterade regler.

3. Med *skada* avses i denna förordning varje materiell skada som uppstår eller kan uppstå för en industri i gemenskapen.

4. Med *industri i gemenskapen* avses samtliga producenter i gemenskapen

— av produkter som är identiska med eller liknar den produkt som är föremål för otillåtet handelsbruk eller av produkter som konkurrerar direkt med den produkten, eller

— som konsumerar eller bearbetar produkten som är föremål för otillåtet handelsbruk,

eller alla de producenter vars kombinerade produktion utgör en övervägande del av gemenskapens totala produktion av produkterna i fråga. Men

a) när producenterna har anknytning till exportörerna eller importörerna eller själva importerar den produkt som påstås vara föremål för otillåtet handelsbruk, kan termen *industri i gemenskapen* tolkas som att den omfattar de övriga producenterna,

b) under särskilda förhållanden kan producenterna i en region i gemenskapen anses som industrin i gemenskapen om deras samlade produktion utgör en övervägande del av utbudet av produkten i fråga i medlemsstaten eller medlemsstaterna i vilka regionen är belägen, förutsatt att

i) om det otillåtna handelsbruket rör import till gemenskapen, deras verkan koncentreras till den medlemsstaten eller de medlemsstaterna,

ii) om det otillåtna handelsbruket rör export från gemenskapen till ett tredje land, en betydande del av de producenternas utbud exporteras till det berörda tredje landet.

Artikel 3

Klagomål på gemenskapens producenters vägnar

1. Varje fysisk eller juridisk person eller sammanslutning utan status som juridisk person, som agerar för en industri i gemenskapen och som anser sig ha lidit skada på grund av otillåtet handelsbruk, kan lämna in ett skriftligt klagomål.

2. Klagomålet måste innehålla tillräckliga bevis för förekomsten av otillåtet handelsbruk och den skada som uppkommit därav. Bevis på skadan måste lämnas på grundval av de faktorer som anges i artikel 8.

3. Klagomålet skall lämnas in till kommissionen, som skall sända en kopia till medlemsstaterna.

4. Klagomålet kan dras tillbaka, i vilket fall förfarandet måste avslutas förutsatt att ett sådant avslutande är i gemenskapens intressen.

5. Om det blir uppenbart efter samråd att klagomålet inte lämnar tillräckliga bevis för att rättfärdiga att en undersökning påbörjas, skall den klagande informeras om det.

Artikel 4

Inlämnande av klagomål på en medlemsstats initiativ

1. Varje medlemsstat kan begära att kommissionen påbörjar det förfarande som avses i artikel 1.

2. Den skall förse kommissionen med de nödvändiga bevisen för att stödja sin begäran. Om påståenden om otillåtet handelsbruk framförs, måste bevis för det och för den skada som uppkommit därav lämnas på grundval av de faktorer som anges i artikel 8.

3. Kommissionen skall utan dröjsmål informera de andra medlemsstaterna om en sådan begäran.

4. Om det blir uppenbart efter samråd att begäran inte lämnar tillräckligt bevis för att rättfärdiga att en undersökning påbörjas, skall medlemsstaten informeras om detta.

Artikel 5

Samrådsförfaranden

1. Med avseende på samråd enligt denna artikel, inrättas en rådgivande kommitté, nedan kallad "kommittén". Den skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. Samråd skall hållas på begäran från en medlemsstat eller på kommissionens initiativ. Kommitténs ordförande skall så snart som möjligt förse medlemsstaterna med all relevant information som han har tillgång till.

3. Kommittén skall sammankallas av ordföranden.

4. När så är nödvändigt kan samråd ske skriftligt. I sådana fall skall kommissionen skriftligt meddela medlemsstaterna, som inom en period av åtta arbetsdagar efter det att de meddelats, skall ha rätt att uttrycka sina åsikter skriftligt eller begära muntligt samråd.

Artikel 6

Gemenskapsförfarande för undersökningen

1. Om det efter samråd är uppenbart för kommissionen att det finns tillräckliga bevis för att rättfärdiga att en undersökning påbörjas och att så är nödvändigt i gemenskapens intressen, skall kommissionen handla på följande sätt:

a) Den skall i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* meddela att ett undersökningsförfarande har påbörjats. Ett sådant meddelande skall ange den produkt och de länder som berörs, lämna en sammanfattning av den erhållna informationen, och föreskriva att all relevant information skall meddelas kommissionen. De skall ange den tidsperiod under vilken intresserade parter kan tillkännage sina åsikter skriftligt och ansöka om att höras muntligt av kommissionen i enlighet med punkt 5.

b) Den skall även officiellt meddela företrädarna för det land eller de länder som berörs av förfarandet, med vilka samråd kan hållas om så är lämpligt.

c) Den skall genomföra undersökningen på gemenskapsnivå och handla i samarbete med medlemsstaterna.

2. a) Om så är nödvändigt och särskilt i fall med anklagelser om otillåtet handelsbruk, skall kommissionen inhämta all information som den anser nödvändig och försöka kontrollera denna information med importörerna, handlarna, representanterna, producenterna, näringsorganisationerna och -sammanslutningarna, förutsatt att de berörda företagen eller organisationerna ger sitt medgivande.

b) När så är nödvändigt skall kommissionen genomföra undersökningar på tredje lands territorium förutsatt att regeringarna i de berörda länderna har meddelats officiellt och inte har motsatt sig detta inom en rimlig tidsfrist.

c) Kommissionen skall bistås i sin undersökning av tjänstemän från den medlemsstat i vilken kontrollerna utförs, förutsatt att medlemsstaten i fråga begär det.

3. Medlemsstaterna skall efter begäran förse kommissionen med all information som är nödvändig för undersökningen i enlighet med det detaljerade föreskrifter som fastställs av kommissionen.

4. a) De berörda klagande, exportörerna och importörerna, liksom företrädarna för det eller de viktigaste berörda export- eller importländerna, kan inspektera all information som görs tillgänglig för kommissionen utom interna dokument för kommissionens och administrationernas användning förutsatt att sådan information är relevant för att skydda deras intressen och inte konfidentiell inom ramen för artikel 7 och att den används av kommissionen i dess undersökningsförfarande. De berörda personerna skall upprätta en skriftlig, motiverad begäran till kommissionen, där den anger den information som den önskar få tillgång till.

b) De berörda klaganden, exportörerna och importörerna och företrädarna för det eller de viktigaste berörda länderna kan begära att informeras om de viktigaste fakta och överväganden som kommer fram vid undersökningsförfarandet.

5. Kommissionen kan höra de berörda parterna. Den skall höra dem om de inom den tidsperiod som fastställs i det meddelande som offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, skriftligt begär ett förhör som visar att de är en part som särskilt berörs av resultatet av förfarandet.

6. Kommissionen skall vidare på begäran ge de särskilt berörda parterna möjlighet att mötas, så att motstående åsikter kan presenteras och varje motargument läggas fram. Genom denna möjlighet skall kommissionen ta hänsyn till parternas önskemål och till behovet av att bevara konfidentialiteten. Ingen part är skyldig att delta i ett möte och frånvaro påverkar inte dess sak.

7. Om den information som begärs av kommissionen inte lämnas in inom en rimlig tid eller om undersökningen hindras på ett väsentligt sätt, kan slutsatser dras på grundval av de fakta som finns tillgängliga.

8. Kommissionen skall så snart som möjligt fatta ett beslut om att påbörja ett gemenskapsförfarande för en undersökning efter ett klagomål eller en begäran som gjorts i enlighet med artiklarna 3 och 4. Beslutet skall normalt fattas inom 45 dagar efter att det lämnats in. Denna period kan förlängas till 60 dagar under speciella förhållanden.

9. När den har slutfört sin undersökning skall kommissionen rapportera till kommittén. Rapporten bör normalt presenteras inom fem månader efter meddelandet om att förfarandet påbörjats, om inte undersökningens komplexitet är sådan att kommissionen förlänger perioden till sju månader.

Artikel 7

Konfidentialitet

1. Information som erhållits enligt denna förordning skall endast användas för det syfte för vilket den begärdes.

2. a) Varken rådet eller kommissionen eller medlemsstaterna eller deras tjänstemän får lämna vidare information av konfidentiell natur som de erhållit enligt denna förordning eller information som de erhållit på konfidentiella grunder av en av parterna i undersökningsförfarandet utan särskilt tillstånd från den part som lämnat sådan information.

b) Varje begäran om konfidentiell behandling skall ange varför informationen är konfidentiell och även åtföljas av en icke-konfidentiell sammanfattning eller en förklaring som anger skälen till varför informationen inte lämpar sig för en sådan sammanfattning.

3. Information kommer normalt att anses som konfidentiell om dess utlämnande kan ha en påtaglig negativ effekt för den som har lämnat upplysningarna eller är källa till dem.

4. Om det visar sig att en begäran om konfidentialitet inte är berättigad och om den som lämnar upplysningarna antingen är ovillig att offentliggöra informationen eller godkänna att den lämnas ut i allmän eller sammanfattad form, kan informationen i fråga lämnas utan avseende.

5. Denna artikel skall inte vara till hinder för att allmän information lämnas ut av gemenskapens myndigheter och särskilt de skäl som ligger till grund för beslut som fattas enligt denna förordning. Utlämnandet måste ta hänsyn till de berörda parternas legitima intresse av att deras affärshemligheter inte offentliggörs.

Artikel 8

Undersökning av skadan

1. En undersökning av skadan skall särskilt omfatta följande faktorer:

a) Omfattningen av den berörda gemenskapsimporten eller -exporten, särskilt om det har förekommit en betydande ökning eller minskning av produktionen, antingen i absoluta eller relativta termer eller konsumtionen på marknaden i fråga.

b) De priser som används av gemenskapsproducenternas konkurrenter särskilt för att fastställa om det på gemenskapens eller tredje länders marknader har förekommit betydande prisnedsättningar i förhållande till gemenskapsproducenternas pris.

c) Följdverkningarna på industrin i gemenskapen som den definieras i artikel 2.4, värderade mot bakgrund av vissa ekonomiska faktorer, såsom:

— produktion,

— kapacitetsutnyttjande,

— lager,

— försäljning,

— marknadsandel,

— priser (det vill säga pristryck eller förhindrande av de prishöjningar som normalt skulle ha ägt rum),

— vinster,

— förräntning av kapital,

— investeringar,

— sysselsättning.

2. Om det läggs fram påståenden om hot om skada, skall kommissionen även undersöka om det är klart förutsebart att en särskild situation kommer att utvecklas till en verklig skada. I detta sammanhang kan hänsyn även tas till faktorer som

a) ökningstakten för exporten till den marknad där gemenskapsproducenterna utsätts för konkurrens,

b) den exportkapacitet i ursprungs- eller exportlandet som redan existerar eller kommer att kunna utnyttjas i en nära framtid samt sannolikheten att den export som resulterar av den kapaciteten är avsedd för den marknad som avses i a.

3. Skada som orsakas av andra faktorer som antingen individuellt eller i kombination också påverkar en industri i gemenskapen negativt får inte tillskrivas det gällande handelsbruket.

Artikel 9

Avslutande av förfarandet

1. När det som ett resultat av undersökningsförfarandet har framkommit att gemenskapens intressen inte kräver att någon åtgärd vidtas skall förfarandet avslutas i enlighet med artikel 12.

2. a) När det tredje landet eller det berörda landet efter en undersökning vidtar åtgärder som anses tillfredsställande kan förfarandet även avslutas i enlighet med bestämmelserna i artikel 11.

b) Kommissionen skall övervaka tillämpningen av dessa åtgärder, när så är lämpligt på grundval av regelbunden information som den kan begära från de berörda tredje länderna och kontrollera i den omfattning som är nödvändig.

c) Om åtgärderna som vidtagits av det eller de berörda tredje länderna har upphävts, ställts in tills vidare eller genomförts på ett oriktigt sätt eller om kommissionen har skäl att tro att så är fallet eller slutligen om en begäran om information som gjorts av kommissionen enligt b inte har beviljats, skall kommissionen informera medlemsstaterna och om resultaten av undersökningen och nya upplysningar gör det nödvändigt, vidta åtgärder i enlighet med artikel 11.

Artikel 10

Antagande av handelspolitiska åtgärder

1. Om undersökningsförfarandet visar att ett ingrepp är nödvändigt för att skydda gemenskapens intressen för att

a) svara på otillåtet handelsbruk med syfte att eliminera skadan som kan uppkomma därav, eller

b) säkerställa att gemenskapens rättigheter kan utnyttjas fullt ut i förhållande till tredje länders handelsbruk

skall de lämpliga åtgärderna fastställas i enlighet med det förfarande som anges i artikel 11.

2. Om gemenskapens internationella skyldigheter kräver att den i förväg skall genomföra ett internationelt förfarande för samråd eller för att lösa tvister, skall det endast beslutas om de åtgärder som avses i punkt 3 efter att det förfarandet har avslutats och med hänsyn till resultaten av förfarandet.

3. Alla handelspolitiska åtgärder kan vidtas om de är förenliga med befintliga internationella skyldigheter och förfaranden, särskilt

a) att tillfälligt ställa in eller dra tillbaka varje förmån som är ett resultat av handelspolitiska förhandlingar,

b) höjning av befintliga tullar eller införandet av andra importavgifter,

c) införandet av kvantitativa restriktioner eller varje annan åtgärd som förändrar import- eller exportvillkoren eller på annat sätt påverkar handel med tredje landet i fråga.

4. Motsvarande beslut skall ange skälen på vilka de grundas och skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Offentliggörandet skall även tjäna som meddelande till de länder och parter som berörs i första hand.

Artikel 11

Beslutsmekanismerna

1. De beslut som avses i artiklarna 9 och 10 skall fattas i enlighet med följande bestämmelser.

2. För att motverka otillåtet handelsbruk inom ramen för artikel 1 a, gäller följande bestämmelser:

a) Om gemenskapen följer internationella formella förfaranden för samråd eller lösande av tvister, skall beslut om inledning, genomförande och avslutning av sådana förfaranden fattas i enlighet med artikel 12.

b) Om gemenskapen efter att ha avslutat ett sådant internationellt förfarande måste fatta ett beslut om de handelspolitiska åtgärder som skall vidtas skall rådet fatta ett beslut på förslag från kommissionen och i enlighet med artikel 113 i fördraget, med kvalificerad majoritet senast 30 dagar efter att förslaget mottagits.

3. För att säkerställa att gemenskapen fullt ut kan göra sina rättigheter gällande inom ramen för artikel 1 b skall rådet fatta ett beslut på förslag av kommissionen, i enlighet med artikel 113 i fördraget, med kvalificerad majoritet senast 30 dagar efter att förslaget mottagits.

Artikel 12

Om en hänvisning görs till det förfarande som fastställs i denna artikel, skall ärendet läggas fram för kommittén av dess ordförande.

Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till beslut. Kommittén skall diskutera frågan inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är.

Kommissionen skall fatta ett beslut som den skall meddela till medlemsstaterna och som skall börja att gälla efter en period av 10 dagar om ingen medlemsstat under denna period har överlämnat ärendet till rådet.

Rådet kan på begäran från en medlemsstat och med kvalificerad majoritet ändra kommissionens beslut.

Kommissionens beslut skall gälla efter en period av 30 dagar om rådet inte har fattat ett beslut inom denna period, räknat från den dag då ärendet överlämnades till rådet.

Artikel 13

Denna förordning skall inte gälla i fall som omfattas av andra befintliga bestämmelser inom området för den gemensamma handelspolitiken. Den skall användas som komplement till

— bestämmelser som upprättar den gemensamma organisationen av marknaden för jordbruksprodukter och genomförandebestämmelser till dessa,

— särskilda bestämmelser som antas enligt artikel 235 i fördraget och som är tillämpliga på varor som framställs av jordbruksprodukter.

Den skall inte påverka andra åtgärder som kan vidtas enligt artikel 113 i fördraget.

Artikel 14

Denna förordning skall träda i kraft tre dagar efter det att den offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 17 september 1984.

På rådets vägnar

P. BARRY

Ordförande